

N:o 166.

Af herr **A. Wiklund**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående ändring af 12 § 1 mom. och 22 § 1 mom. af förordningen angående försäljning af vin och maltdrycker m. m.

Genom kongl. stadgan den 31 maj 1878 angående skjutsväsendet, § 8, är gästgifvare eller skjutsstationsföreståndare berättigad att med den inskränkning, som för de i 28 § af samma stadga omnämnda fall finnes bestämdt, vid eller utom måltider till vägfärande försälja malt-drycker till förtäring på stället.

Denna bestämmelse torde väl hafva tillkommit endast i syfte att tillmötesgå ett för den resande eller vägfärande uppkommande behof af förtäring, men erfarenheten visar allt för ofta, att icke allenast den resande är i tillfälle att å gästgifvaregårdar och skjutsstationer förskaffa sig sådan förtäring, utan ofta nog är det personer från närliggande bygd, som samlas dit och der fördröja sig mer än nödigt är, hvarunder de förtära en otrolig mängd öl till föga fromma för lugn, ordning och säkerhet.

Gifvet är, att med den vinst, som gästgifvare och skjutsstationsföreståndare vanligen skörda på denna handtering, den dem medgifna rättigheten öfverträdes, och mångenstädes är gästgifvaregården eller skjutsstationen nära nog en ölkrog.

Då gästgifvare och stationsföreståndare erhållit sina rättigheter på grund af ofvan omnämnda bestämmelse uti kongl. skjutsstadgan och något tillstånd från respektive kommuner ej är erforderligt, är det också tydligt att kommunen står magtlös gent emot sådana ölkrogar.

Visserligen eger Konungens befallningshafvande rätt att, då oordningar förekomma, sådan försäljning förbjuda, men då ett sådant förfärande lätt kan vålla obehag för sådana, som äro verkliga resande

eller vägfarande, kan den olaga försäljningen länge få fortgå, isynnerhet om inga större oordningar uppstå.

Att inskränka eller helt och hållet borttaga den uti kongl. skjutsstadgan gästgifvare och stationsföreståndare medgifna rättighet till försäljning af maltdrycker, torde på grund af ofvan antydda skäl ej kunna förordas.

Det återstår då att söka ett annat korrektiv mot det nu i antydda hänseende så ofta uppkommande missbruket af erhållna rättigheter, och vill det synas mig, som kunde detta finnas uti höjda straffbestämmelser.

Uti 22 § 1 mom. af kongl. förordningen angående försäljning af vin, maltdrycker m. m. den 24 oktober 1885 stadgas, att »denna förordning har icke tillämpning på gästgifvare vid dem i sådan egenkap tillkommande försäljningsrättigheter.» Det lagrum, som nu tillämpas vid straffbestämmelser för gästgifvare, som olofligen försålt maltdrycker till andra än resande och vägfarande, är emellertid andra stycket i 12 § 1 mom. af nyss återopade förordning, hvari stadgas böter från fem till och med tjugo kronor (Kongl. Maj:ts utslag den 3 februari 1892 och 11 mars 1897). Äfven om förbrytelsen skett å sön- eller helgdag, gäller samma bestämmelse.

Det förefaller emellertid mig orimligt, att då den, som, utan att hafva i stadgad ordning dertill erhållit rättighet, idkar försäljning af maltdrycker till mindre belopp än tio liter, kan ådömas böter från fem till femtio kronor och, om den olaga försäljningen fortfar, ända till tvåhundra kronor, hvarjemte, då förbrytelsen skett å sön- eller helgdag, straffet ökas med böter från och med fem till och med tjugufem kronor, skall den, som på grund af det förtroende han åtnjuter erhållit rättighet till försäljning af maltdrycker, men som missbrukar denna rättighet, endast kunna dömas till böter af högst tjugo kronor utan afseende om den olaga försäljningen skett å sön- eller helgedag.

Att rättelse i de missförhållanden, hvarom jag nu antydt, är af nöden, torde ej kunna förnekas, och vågar jag därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen uti skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller om sådan ändring uti 12 § 1 mom. och 22 § 1 mom. af kongl. förordningen angående försäljning af vin, maltdrycker m. m. den 24 oktober 1885, att gästgifvare och dermed likställda personer för missbruk af dem medgifven rätt till försäljning af maltdrycker må kunna ådömas samma ansvar som

annan person, den der, utan att hafva i stadgad ordning dertill erhållit tillstånd, idkar maltdrycksförsäljning.

Stockholm den 27 januari 1898.

Ad. Wiklund.

Häri instämmer:

Georg Kronlund.